

Rolnummer 898
Arrest nr. 40/96 van 27 juni 1996

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 24, derde lid, en 27*bis* van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Hoei.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters H. Boel, L. François, G. De Baets, E. Cerexhe en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

Bij vonnis van 11 oktober 1995 in zake J. Martinez Munoz tegen de n.v. Axa Belgium, heeft de Arbeidsrechtbank te Hoei de prejudiciële vragen gesteld,

- of artikel 24, derde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, in zoverre het voorziet in een vermindering met 25 pct. van de vergoeding voor slachtoffers van een ongeval wier percentage gelegen is tussen 5 en 9 pct., in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en inzonderheid of die bepaling geen discriminerende situatie in het leven roept ten opzichte van de slachtoffers van een arbeidsongeval met een ongeschiktheid van ten minste 10 pct.;

- of artikel 27bis van dezelfde wet, in zoverre het bepaalt dat de vergoedingen voor de slachtoffers van een ongeval met een arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. niet worden aangepast aan het indexcijfer der consumptieprijzen, in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en of, inzonderheid, er geen onverantwoord verschil in behandeling bestaat ten opzichte van de slachtoffers die een arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 pct. hebben.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

1. J. Martinez Munoz en de n.v. Axa Belgium hebben aan de Arbeidsrechtbank te Hoei ter homologatie een overeenkomst voorgelegd betreffende de gevolgen van een arbeidsongeval waarvan J. Martinez Munoz op 29 maart 1993 het slachtoffer was, nadat hem een blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van 5 pct. was toegekend.

2. J. Martinez Munoz was evenwel van mening dat de vermindering van de jaarlijkse vergoeding die hem met toepassing van artikel 24, derde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 toekomt, onrechtvaardig en discriminerend is en heeft de Arbeidsrechtbank verzocht prejudicieel aan het Hof de voormelde eerste vraag te stellen.

3. In haar verwijzingsbeslissing, en zonder de noodzaak ervan nader te motiveren, heeft de arbeidsrechtbank ambtshalve de eveneens voormelde tweede vraag gesteld.

III. De rechtspleging voor het Hof

De expeditie van de verwijzingsbeslissing is op 26 oktober 1995 ter griffie ingekomen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 20 november 1995 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 24 november 1995.

Memories zijn ingediend door :

- J. Martinez Munoz, wonende te 4500 Hoei, Cité Springuel 1 A, bij op 30 november 1995 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 27 december 1995 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 16 januari 1996 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- J. Martinez Munoz, bij op 7 februari 1996 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, bij op 13 februari 1996 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 26 maart 1996 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 26 oktober 1996.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 18 april 1996.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 28 maart 1996 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 18 april 1996 :

- zijn verschenen :

- . Mr. Ph. Charpentier, advocaat bij de balie te Hoei, voor J. Martinez Munoz;

- . Mr. J. Vanden Eynde en Mr. J.M. Wolter, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Cerexhe en H. Boel verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. Onderwerp van de in het geding zijnde bepalingen

Artikel 24, derde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt :

« In afwijking op de bepalingen van het vorige lid wordt deze jaarlijkse vergoeding verminderd met 50 %, indien de graad van ongeschiktheid minder dan 5 % bedraagt en met 25 % verminderd indien de graad van ongeschiktheid 5 % of meer, maar minder dan 10 % bedraagt. »

Artikel 27bis van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt :

« De renten bedoeld bij de artikelen 12 tot en met 17 en de jaarlijkse vergoedingen en renten voor een arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 pct. worden aangepast aan het indexcijfer der consumptieprijzen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 2 augustus 1971 houdende inrichting van een stelsel waarbij de wedden, lonen, pensioenen, toelagen en tegemoetkomingen ten laste van de Openbare Schatkist, sommige sociale uitkeringen, de bezoldigingsgrenzen waarmede rekening dient gehouden bij de berekening van sommige bijdragen van de sociale zekerheid der arbeiders, alsmede de verplichtingen op sociaal gebied opgelegd aan de zelfstandigen, aan het indexcijfer van de consumptieprijzen worden gekoppeld.

Deze jaarlijkse vergoedingen of de werkelijk uitbetaalde renten worden gekoppeld aan de spilindex die op de datum van het ongeval van kracht is bij toepassing van artikel 4, § 1, van de voormelde wet van 2 augustus 1971.

Aan sommige categorieën van getroffen en hun rechthebbenden worden daarenboven bijslagen verleend waarvan het bedrag en de toekenningsvoorwaarden bepaald worden door de Koning. »

V. In rechte

- A -

Memorie van J. Martinez Munoz

A.1. Het derde lid van artikel 24 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 is toegevoegd bij het koninklijk besluit nr. 285 van 31 maart 1984. Zonder rekening te houden met de vraag of dat bijzondere-machtenbesluit genomen is in overeenstemming met de wet die het toeliet de reglementering te wijzigen, lijkt het duidelijk dat de vermindering van de rechten van de slachtoffers die getroffen zijn door een arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. enkel bepaald is op grond van begrotingsdoelstellingen, die volkomen los staan van het belang van de slachtoffers en van de gelijke behandeling waarvan zij het voorwerp moeten uitmaken. De verwijzing naar vermeende budgettaire noodwendigheden is op zich niet voldoende om een dergelijke wijziging te verantwoorden.

De artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet verbieden elke discriminatie; men ziet niet om welke reden een slachtoffer dat getroffen is door een weinig geringere arbeidsongeschiktheid volledig verschillend zou moeten worden behandeld en een sterk verminderde vergoeding zou moeten krijgen. Bovendien moet worden vastgesteld dat het de verzekeringsmaatschappijen - privé-maatschappijen - zijn die de slachtoffers vergoeden, zelfs al moet het Fonds voor arbeidsongevallen, in een mindere mate, ook tegemoetkomen. De door de Staat aangevoerde begrotingsmotieven lijken dus irrelevant en, hoe dan ook, discriminerend ten aanzien van de grondwetsbepalingen.

A.2. Artikel 27bis van de wet van 10 april 1971, van zijn kant, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 530 van 31 maart 1987 (waarvan de bestaanbaarheid met de wet die bijzondere machten aan de Koning toekent nog moet worden nagegaan), is kennelijk discriminerend.

Het lot dat is toebedeeld aan een slachtoffer dat getroffen is door 9 pct. of minder, in vergelijking met een slachtoffer dat is getroffen door 10 pct., is fundamenteel verschillend vermits, met de evolutie van de index van de prijzen, de ontstentenis van indexering voor de slachtoffers die getroffen zijn door een ongeschiktheid van

minder dan 10 pct. op termijn een aanzienlijke vermindering van hun vergoedingen betekent. Dat hoegenaamd niet te verantwoorden verschil kan zijn bestaansredenen niet vinden in zuivere begrotingsmotieven en niets toont trouwens aan dat een dergelijke maatregel van die aard is dat hij het evenwicht van het Fonds voor arbeidsongevallen kan herstellen.

Memorie van de Ministerraad

A.3. De beschrijving van de wetgevende context waarin artikel 24, derde lid, van de wet van 10 april 1971 is aangenomen, maakt het mogelijk het door de wetgever nagestreefde doel te identificeren : het gaat erom de gezondmaking van de openbare financiën te verzekeren, inzonderheid door te waken over het financiële evenwicht van het geheel van de sociale zekerheidstelsels. Te dezen heeft de gecombineerde toepassing van de artikelen 2 en 5 van het koninklijk besluit nr. 285 van 31 maart 1984 het mogelijk gemaakt het bedrag van de te storten uitkeringen of van het kapitaal dat die uitkeringen vertegenwoordigt, te verminderen en bijkomende middelen vrij te maken om het Fonds voor arbeidsongevallen in staat te stellen alle wettelijke opdrachten die eraan zijn toevertrouwd, behoorlijk te vervullen. Artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 530 van 31 maart 1987 heeft het mogelijk gemaakt de financiële implicaties te beperken die verbonden zijn aan de indexerings van de jaarlijkse renten die aan de slachtoffers van arbeidsongevallen worden uitgekeerd.

Overigens zijn die bepalingen van die aard dat zij de tewerkstelling kunnen bevorderen, wat een ander door de wetgever nagestreefd doel is.

Tot slot werden elders stelsels ingevoerd die identiek zijn of zelfs veel ongunstiger voor de slachtoffers van arbeidsongevallen aan wie een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. is toegekend : in verschillende landen werden wetgevingen aangenomen waarbij een minimale arbeidsongeschiktheid werd vereist om het recht op vergoeding te openen.

A.4. Ten aanzien van de bestaanbaarheid van de betwiste bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en in tegenstelling met wat J. Martinez Munoz beweert, moet worden gesteld dat het vastgestelde verschil wordt verantwoord door objectieve motieven, die niet alleen verband houden met budgettaire overwegingen.

In de eerste plaats is de blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid die welke aan het slachtoffer, theoretisch doch definitief, een deel van zijn beroepsbekwaamheid ontnemt, zodanig dat reeds bij de aanvang de vraag is gerezen hoe in dat opzicht minieme fysiologische ongeschiktheden moeten worden beoordeeld, aangezien in de praktijk dergelijke ongeschiktheden geen enkele weerslag hadden op de arbeidsgeschiktheid van het slachtoffer dat, behoudens externe omstandigheden, in zijn betrekking werd gehandhaafd.

Vervolgens wordt het beginsel van de forfaitaire vergoeding dat door de wetgever in aanmerking is genomen, door de betwiste bepalingen niet opnieuw in het geding gebracht.

Ten slotte is het beginsel zelf van de beperking van de cumulatie van het vervangingsinkomen met een arbeidsinkomen ingeschreven in de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers (artikel 15), waarbij die situatie van cumulering algemeen moet worden vastgesteld, wanneer de aan een slachtoffer van een arbeidsongeval toegekende ongeschiktheid lager is dan 10 pct., aangezien een dergelijke ongeschiktheid de beroepsbekwaamheid van het slachtoffer niet in het geding brengt, waarbij de toekenning van de rente of het aan het slachtoffer uitgekeerde kapitaal derhalve een bron van bijkomende inkomsten vormt.

De aangewende criteria, die objectief zijn, staan ook in een redelijk verband van evenredigheid met het essentiële doel van de wetgever, namelijk financiële gezondmaking. Zulks is des te meer juist daar de betwiste maatregelen in bijna alle gevallen voor het slachtoffer geen ander gevolg hebben dan een bron van bijkomende inkomsten te beperken, en zulks in tegenstelling met de andere slachtoffers die, vanwege de ernst van hun handicap, niet meer of zeer moeilijk aanspraak kunnen maken op het behoud van een dergelijk beroepsinkomen.

Memorie van antwoord van J. Martinez Munoz

A.5. De Ministerraad betwist in feite de werkelijke weerslag van een letsel op de arbeidsgeschiktheid van

een slachtoffer wiens ongeschiktheid lager is dan 10 pct. Er wordt geen rekening gehouden met de lering van het Hof van Cassatie volgens welke de arbeidsongeschiktheid « bestaat in het verlies of de vermindering van het economisch potentieel van de getroffene; die schade wordt beoordeeld op grond van de leeftijd, de vakkundigheid, het aanpassingsvermogen, de mogelijkheid van omscholing, de concurrentiële bekwaamheid op de algemene arbeidsmarkt van de getroffene ». Een ongeschiktheid van minder dan 10 pct. kan in sommige gevallen, met name wanneer de persoon zijn betrekking heeft verloren, het zoeken naar een nieuwe betrekking veel moeilijker maken.

Wat de toepassing van de wet in de tijd betreft, suggereert de door de Ministerraad voorgestelde evolutie in de wetgeving een andere discriminatie : men kan moeilijk verantwoorden dat een minder gunstig lot wordt toebedeeld aan de slachtoffers van een ongeval dat zich heeft voorgedaan na de inwerkingtreding van het genummerd koninklijk besluit van 31 maart 1984. Men vraagt zich af om welke redenen de slachtoffers van een arbeidsongeval dat zich heeft voorgedaan na 1 januari 1988 een onmiddellijke uitbetaling van het kapitaal (verminderd volgens artikel 24, derde lid) zouden genieten, omdat de bekrachtiging van de overeenkomst zou hebben plaatsgehad vóór 1 januari 1994, terwijl de slachtoffers van een ongeval dat zich heeft voorgedaan na 1 januari 1988, voor wie echter de bekrachtiging na 1 januari 1994 zou komen, dat kapitaal niet onmiddellijk zouden krijgen.

Het is zeker dat het criterium dat erop gericht is de datum van een akkoord of van een vonnis en niet de datum van het ongeval in aanmerking te nemen, bijzonder discriminerend is.

Memorie van antwoord van de Ministerraad

A.6. De forfaitaire vergoeding van de blijvende arbeidsongeschiktheid na een ongeval houdt in - en zulks, sedert altijd, in tegenstelling met de verplichting tot integrale vergoeding die wordt opgelegd aan de aansprakelijke van een schade krachtens de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek - dat de vergoeding die verschuldigd is als gevolg van een arbeidsongeval op limitatieve wijze door de wet wordt vastgesteld.

Overigens zijn de aangevochten bepalingen in overeenstemming met de internationale akten die de Belgische Staat heeft onderschreven en geratificeerd en met name met artikel 14 van het Verdrag nr. 121 dat is aangenomen te Genève op 8 juli 1964 en volgens hetwelk de wetgever kan voorschrijven beneden welke graad van ongeschiktheid de uitkeringen in een mindere mate zullen worden verleend. In tegenstelling met andere Staten heeft België geen minimumgrens vastgesteld waaronder geen enkele vergoeding zou worden uitgekeerd.

- B -

B.1. De eerste prejudiciële vraag die door de Arbeidsrechtbank te Hoei is gesteld, heeft betrekking op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 24, derde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in zoverre die bepaling voorziet in een vermindering met 25 pct. van de vergoeding voor slachtoffers van een ongeval wier percentage van arbeidsongeschiktheid gelegen is tussen 5 en 9 pct.

De tweede prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 27*bis* van de voormelde wet in zoverre die bepaling voorschrijft dat de vergoedingen voor de slachtoffers van een ongeval met een arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. niet worden aangepast aan het indexcijfer der consumptieprijzen.

Uit de motivering van het vonnis en de feiten van de zaak blijkt dat de twee vragen in die zin moeten worden begrepen dat het Hof wordt ondervraagd over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 24, derde lid, en 27*bis* van de voormelde wet van 10 april 1971 in zoverre die twee bepalingen een dubbel verschil in behandeling in het leven roepen tussen de slachtoffers van een arbeidsongeval die getroffen worden door een arbeidsongeschiktheid van 5 tot 9 pct. en de slachtoffers die getroffen worden door een ongeschiktheid van 10 pct. of meer, namelijk, enerzijds, de vermindering met 25 pct. van de forfaitaire vergoeding en, anderzijds, de niet-aanpassing van de aan de eerstgenoemde slachtoffers verschuldigde vergoedingen aan het indexcijfer der consumptieprijzen. Het Hof zal de twee prejudiciële vragen, die van eenzelfde problematiek uitgaan, samen onderzoeken.

B.2. Het derde lid van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 is ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 285 van 31 maart 1984, dat is aangenomen ter uitvoering van de wet van 6 juli 1983 tot toekenning van bepaalde bijzondere machten aan de Koning. Artikel 27*bis* van de wet van 10 april 1971 is ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 530 van 31 maart 1987, dat is aangenomen ter uitvoering van de wet van 27 maart 1986 tot toekenning van bepaalde bijzondere machten aan de Koning.

De twee voormelde machtigingswetten definiëren, in hun artikel 1, op nagenoeg identieke wijze de doelstellingen waarvoor de machtiging is verleend, namelijk « het economisch en financieel

herstel, de vermindering van de openbare lasten, de gezondmaking van de openbare financiën en het scheppen van werkgelegenheid [...] ». Met het oog hierop werd de Koning ertoe gemachtigd bij in Ministerraad overlegd besluit « alle nuttige maatregelen [te] nemen ten einde :

1° de openbare uitgaven te beperken of te verminderen, onder meer door het bedrag en de toekenningmodaliteiten van de subsidies, vergoedingen en uitkeringen vast te stellen die, geheel of ten dele, rechtstreeks of onrechtstreeks, ten laste van de Staat zijn;

2° het financieel evenwicht van het geheel van de stelsels van de sociale zekerheid van de werknemers en van de zelfstandigen te verzekeren, erover wakend dat, wat de vervangingsinkomens en de andere sociale vergoedingen betreft, de koopkracht van de minstbegoeden integraal beveiligd wordt en zonder afbreuk te doen aan de algemene beginselen in elk der stelsels van de sociale zekerheid, zoals zij voor wat de werknemers betreft reeds werden opgesomd in de artikelen 5 tot en met 13 van de wet van 29 juni 1981 houdende algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers » (*Belgisch Staatsblad*, 8 juli 1983, en *Belgisch Staatsblad*, 28 maart 1986).

B.3. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.4. Het komt het Hof niet toe te oordelen of een bij wet vastgestelde maatregel opportuun of wenselijk is. Het staat immers aan de wetgever de maatregelen te bepalen die moeten worden genomen om het door hem nagestreefde doel te bereiken. De toetsing door het Hof van de overeenstemming van de betwiste artikelen van de wet van 10 april 1971 kan enkel slaan op het objectieve karakter van het onderscheid, de adequatie van de maatregelen met het nagestreefde doel en het bestaan van een redelijk verband tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5.1. Het dubbele verschil in behandeling dat door de bekritiseerde bepalingen van de wet

van 10 april 1971 is ingesteld, berust op een objectief criterium : de door het ongeval veroorzaakte graad van ongeschiktheid. De betwiste wet roept weliswaar een ongelijkheid in het leven die op het eerste gezicht aanstootgevend kan lijken wanneer het gaat om soortgelijke gevallen; maar het is het onvermijdelijke gevolg van de keuze die de wetgever heeft gemaakt, namelijk om financiële redenen een onderscheid maken volgens de ernst van de ongeschiktheden, waarbij een dergelijke keuze de noodzaak oplegt ergens een grens te trekken.

B.5.2. Niettemin dient te worden onderzocht of de maatregelen een redelijk verband van evenredigheid met het nagestreefde doel vertonen.

Eenzijds, is de indexeringslast van de uitkeringen en renten voor de blijvende ongeschiktheden die zich na 1 januari 1988 hebben voorgedaan, bij de artikelen 24, derde lid, en 27bis van de wet van 10 april 1971, die respectievelijk zijn ingevoerd bij het koninklijk besluit nr. 285 van 31 maart 1984 en het koninklijk besluit nr. 530 van 31 maart 1987, aan het Fonds voor arbeidsongevallen onttrokken. Vóór die datum was de indexeringslast reeds verlicht als gevolg van de vermindering van de uitkeringen die betrekking hebben op de blijvende ongeschiktheden van minder dan 10 pct. Anderzijds, dragen de verzekeringsinstellingen waaraan de last van de betaling van de indexering voor de ongevallen die zich na 1 januari 1988 hebben voorgedaan werd overgedragen en die, als tegenprestatie, verminderingen genieten op de blijvende ongeschiktheden van minder dan 10 pct., bij tot de financiering van het Fonds voor arbeidsongevallen, onder meer door een bijdrage op de definitieve wiskundige reserves voor de ongevallen die zich vóór 1 januari 1988 hebben voorgedaan (artikel 59, 7°, van de wet van 10 april 1971), en door de storting van een bijdrage die wordt ingehouden op het bedrag van de premies die met 20 pct. kunnen worden verhoogd (artikel 59, 2°, van de wet van 10 april 1971).

B.5.3. De aan het Hof ter toetsing voorgelegde maatregelen zijn niet kennelijk onevenredig met het doel van financiële gezondmaking in de sector van de sociale zekerheid.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht dat artikel 24, derde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, in zoverre het voorziet in een vermindering met 25 pct. van de vergoeding van de slachtoffers van arbeidsongevallen wier graad van arbeidsongeschiktheid begrepen is tussen 5 en 9 pct., en artikel 27*bis* van dezelfde voormelde wet, in zoverre het voorschrijft dat de vergoedingen van de slachtoffers van arbeidsongevallen met een graad van arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. niet aan het indexcijfer der consumptieprijzen worden aangepast, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 27 juni 1996.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior